

NE ÁLLJ ELÉM.

Ha majd minden keserűséget,
Mi most lelkemben mardos, éget
S gyötörve, fájva jár át,
Szavak kövébe dermedtettem,
Mint föld dühe a forró lávát;
Ha emlékét is elvesztettem
S nyomát a mult göröngye lepi el :
Majd akkor rajta kicsírázik
A jószág magja ezrivel!
Belőlük erdő sarjad, tarka rét,
Gyönyört lehel fűszál, virág itt,
Illatban fürdik majd a lég,
A szépség napja ég, világít
Minden fölött — s a balga lét
Magára eszmél tisztább öntudatba . . .
Ne állj elé, ha majd megint utadba
Sodor a sorsom, gúnyt, közönyt mutatva!
Talán nyomomba leskel a vihar
S e percre vár, hogy újra rám szakadjon.
— Jaj, akkor minden rombadül, kihall!

Réz Gyula.

SZIKLÁKON ÁT.

Sziklákon át, vad vízmosáson
Magas oromra lihegve mászom.
Ujjongva, mint egy kis gyerek,
Minden kavicsban, kődarabban
Magam szavára ismerek!
Nem volt hiába hát a harcos élet,
Az égrerontó hegy csúcsára érek,
Műt égve, küzdve gondolatból raktam!
Már ormán állok. Lábam oly szilárd,
Fejem se szédül . . . Im alattam
Zajong a lét, kitárul a világ . . .
Átsonianak csodás melódiák . . .
A harc keserve szent örömbé vész el . . .
De jaj, csikordul, gördül egy kavics!
S a másik percben szörnyű dörrenéssel
Ledől a heggyek büszke orma is!

Réz Gyula.